

[Simonsen.]

til behandling i dag, for det tyder jo på, at socialdemokratiet nu også har konstateret, at der er nogle problemer på funktionærområdet, som man har vilje og lyst til at være med til at løse. Når vi ser på, hvordan situationen har været tilbage i tiden, må vi nok sige, at socialdemokratiet har været meget tilbageholdende; når hr. Erling Dinesen kom med et forslag i 1963, var det jo stærkt provokeret dengang af det konservative folkeparti og venstre. Men som sagt, det skal ikke lægges partiet til last i dag. I dag har vi lovforslaget, og jeg vil håbe, at vi i udvalget kan få en positiv drøftelse om de forskellige punkter.

Jeg er nu mere optimistisk, end hr. Erling Dinesen var det med hensyn til muligheden for at nå frem til enighed om en lang række af de punkter, der ligger i de to forslag. Det, der for mig er det helt afgørende, er, at vi i enighed kan nå frem til den bedst mulige funktionærlov, der som sit primære mål har trygheden, ikke mindst trygheden for den gruppe, som i disse år bliver særlig hårdt ramt.

Jens Frandsen: Den størst mulige tryghed i ansættelsen er et gode, som det ud fra mange synspunkter absolut er værd at stræbe efter. Det er da også mit indtryk, at langt den overvejende del af arbejdsgiverne udfolder store bestræbelser for gennem et tillidsfuldt samarbejde med de ansatte at øge trygheden på arbejdspladsen, at bevare eller opbygge en sund virksomhed, der giver den største garanti for varig beskæftigelse og en god indtjening.

Det er et gammelt venstreønske, at man også på andre områder, end hvor funktionærstatus eller tjenestemandsansættelse var gældende, gennem aftaler ville nå frem til større tryghed i ansættelsen. Allerede ved tredje behandling af funktionærlovforslaget den 26. maj 1948 udtrykte hr. Viggo Hauch dette ønske på venstres vegne. Der har da også i øvrigt, naturligt og ganske selvfølgelig, i de senere åringer været en udvikling i den retning, og det hilser vi med glæde.

Arbejdsmarkedets forskellige med hensyn til de ansattes opgaver sætter en vis grænse for, hvor langt man på forskellige arbejdsområder har kunnet gå eller ønsket at gå ved overenskomster. Det gælder eksem-

pelvis opsigelsesfristerne, som er forskellige, og som er en af de principielle ting i funktionærloven.

Funktionærloven, der blev indført i 1938, var en forudseende lov, og selv om der, hvad naturligt er, siden er foretaget ændringer, også betydningsfulde, hviler den alligevel på de gamle principper. I den henseende er der hverken i ministerens eller i socialdemokratiets forslag revolutionerende ting.

Det skal videre siges, at selv om der er foregået en voldsom udvikling i produktion og servicevirksomhed også siden 1964, da loven sidst blev diskuteret, og selv om arbejdsmarkedsspørgsmål naturligt og bestandsdigt er og må være under debat, er der nok ikke det voldsomt store behov for de meget store ændringer på de principielle områder inden for funktionærloven. Den sociale tryghed udbygges gennem socialreformen sigtende på alle befolkningsgrupper. Det bringer andre befolkningsgrupper mere henimod sikringer, der ligger i funktionærloven, og det bringer også bedre sikring til funktionærer f. eks. i længere varende sygdomstilfælde.

Jeg anser funktionærloven med de goder, den indeholder for alle, der kommer ind under dens bestemmelser, for ikke mindst at være et værn for de svageste, et værn for dem, der ikke gennem stærke organisationer har været eller er i stand til gennem forhandling at opnå tilsvarende tryghed.

Af mange grunde har funktionærstanden aldrig været særlig stærkt organiseret. Selv om der findes store funktionærorganisationer, der også har deres hovedorganisationer, er der mange funktionærer, der ikke har medlemskab i nogen af dem.

Når venstre i samarbejde med de konservative i sin tid stillede forslag om ændringer i funktionærloven, var det dels for at udvide funktionærbegrebet, det er lovens § 1, således at en gruppe, der står på et overgangsstadium eller et stadium mellem arbejder og funktionær, kunne blive funktionærer, dels for at give funktionærorganisationerne i lovens § 10 organisations- og forhandlingsmæssig ligestilling.

Det udvalg, der blev nedsat til behandling af spørgsmålene, tog i den betænkning, der blev afgivet den 2. december 1968, overvejende afstand fra vore forslag. Jeg kan